

La dreta i la tradició

Dll, 12/09/2011 per Ramon Bassas

[Roba estesa](#)



Saltava avui a les [notícies](#) la polèmica, a Itàlia, per la pretensió del Govern de Silvio Berlusconi de 'racionalitzar' el calendari festiu traslladant dues festes religioses a diumenge com a una de les mesures per fer front a la crisi econòmica. "La jerarquía eclesiástica y los políticos locales se han rebelado con especial ardor en dos grandes ciudades, Milán y Nápoles. La primera celebra San Ambrosio el 7 de diciembre. La capital campana se paraliza por San Genaro, el 19 de septiembre", diu Eusebio Val a la seva crònica a *La Vanguardia*. El flamant alcalde de Milà, una de les ciutats afectades, l'exmagistrat Luigi De Magistris (a qui vaig [citar](#) fa poc), de la nova majoria milanesa d'esquerres ha estat molt clar: "La festividad de San Genaro tiene un carácter religioso y místico que ciertamente no puede ser disciplinado por ley", i assenyala que la festa del sant "es un momento de construcción de vínculos identitarios y comunitarios que la Administración debe proteger". Crec que aquesta visió, que va més enllà d'una aconfessionalitat acrítica amb el fet religiós, és absolutament recomanable en la redefinició que li cal a l'esquerra (per exemple, a casa nostra), treure's les lleugereses '[adamistes](#)' i laïcistes del damunt, i dir, sense embuts, que els 'vincles identitaris i comunitaris' de les expressions (el 'pes') d'origen religiós s'han de protegir. No diu 'respectar', diu 'protegir'.

"*Necessitem recuperar la cadena de la nostra memòria cultural, per no caure en una banalització per desmemòria*", deia el filòsof José Antonio Maria a *La Vanguardia*, també, de dissabte, en un magnífic article. És just això una de les coses, un dels vincles, que la tradició religiosa pot aportar a la nostra civilitat. Una tradició que no és a un museu, sinó ben viva. I el que és viu se celebra amb la [festa](#).

Curiosament, és el partit de la dreta italiana de Don Camillo el que té menys escrúpols en polir-se aquests festius i és un representant de l'[esquerra](#), successor del vell partit comunista de Peppone és qui ho reivindica. Un dels arguments que també a casa nostra es fan servir per esborrar la memòria del pòsit religiós dels nostres calendaris és absolutament economicista, en un rampell productivista que ajuntaria els més recalcitrants capitalistes amb els més sòrdids comunistes del pla quinquenal. I algun despistat de bona fe. Dedueixo que la dreta creu que el món de la tradició li és propi, i que li consentirà excepcions, alhora que aprofita la forta crisi actual per produir retalls estructurals que, de passada, s'enduen a capacitat festiva i cohesionadora de les nostres comunitats. Això fa perdre diners, creuen, ignorants que el món s'aguanta -també- per la introducció d'elements simbòlics de sentit al voltant del temps.

El poc respecte per la festa no és propi només de Berlusconi (qui, per cert, es veu que feia disfressar de monges les seves *strippers* privades). A casa nostra, com bé deia Josep Lligadas a rel de la darera edició de la festa major de Mataró, hi ha bons [imitadors](#). Però proposo que no ens quedem, només, amb l'anècdota. Com diu

l'alcalde de Milà, hem d'esforçar-nos en protegir els vincles que configuren la nostra identitat i la nostra comunitat, les dues coses invariablement. La crisi, diuen, és més profunda que no pas l'econòmica. Doncs anem-hi, reforcem-nos en allò que val la pena i ens uneix. I que aquest sigui també un camp a recórrer, com deia, per l'esquerra. Li és propi.

[Aquest tema, ja sabeu, té foça interès per mi. N'he parlat aquí mateix a [Contra el papanatisme](#) o [Calendari papanata](#), i fins i tot a TV3 en un [debat](#) moderat pels poderosos ulls de l'Helena Garcia Melero]